

Noč

Lojze
Krakar

NOČ Vsako noč prebdeti do kraja.
In vsako repatico ujeti.
Vsako misel kot lok napeti.
V temi vsak korak zaznati.
Vsak udarec z zvonika stokrat
in tisočkrat znova odšteti.
Le tako se ne boš zadušil.
Le tako se privadiš na večnost.

JUTRO Ne išči biserov, stresi
v prgišče tiste s trave
in zmoli k sinjemu jutru,
ki jih rodilo je, ave.
Pozabi na zvezde, edino
sonce bo ves dan s tabo,
napiši na cvetni listek
besedo v njegovo hvalo.
Zvonik, ki vso noč je v grozi

s teboj čakal luč, da vzide,
pa deni na ramo kot lestev,
po kateri v nebo se pride.

V BUCHENWALDSKEM
KREMATORIJU

Spremêni ostanke kosti
v daritveni kruh in vino.
V vino iz goreče krvi,
v kruh iz zmletih teles.
Obhajaj se v žrelih peči.
Obhajaj se na beli zvezdi.
Na tisti, ki v onstranstvu brli
pred tabernakljem s pepelom.

NEMOST

Bogovi so nemi. Zvezde so neme. In nema je zemlja,
med nič in nič razpeta.
Ljubezen je nema. Trpljenje je nemo. Rojstvo je nemo
in smrt je nema spočeta.
Ne ubijte smrti. Ne ubijte bogov. Ne ubijte zemlje,
ne zvezde, ko gnezdo spleta.

PRED JESENSKIM
VEČEROM

Prezgodaj je še. Pastir na paši
še peče v žerjavki večerjo v oblicah.
Prezgodaj je še. K večerni maši
še ni šla iz bližnje hiše ženica.
Prezgodaj je še. Še letajo ptiči
iz vrabčje družine v mraku pred vrati.
Prezgodaj je še oditi, ne uniči
veselja njim, ki želé praznovati.
Zdaj zdaj ti nekdo bo nazdravil in veselo
povedal, da dolgo, dolgo še živi.
A ti skozi okno boš gledal v uvelo
jesensko travo na božji njivi.

OREL

Pomlad je orel s srebrom pod krili.
Jesen je vrabček z zlatom pod krili.
Srebro je že zdavnaj daleč v prepadu.

Zlato je vse bliže v večerni strani.
 Orel je nosil smrt pod krili.
 Vrabčka greje življenje pod krili.

PESNIKI Ko pesniki pomró, umró nebesa.
 Ko ptiči izžgolé se, mine čas.
 Ko upanje sčrni, se iz telesa
 srce izseli. In vse manj bo nas.
 Vse manj nas v nas bo. Kot vse manj življenja
 je v hiši, kjer se nič več ne spočne.
 Poeti, bogu Očetu panj rojenja!
 Vesel vas gleda, koliko vas je.

VNUK Sred raja stoji. Nad njim je visoka
 zoreča jablana. Njene veje so težke
 kot moje roke. Trese jih in bere
 jesenske zvezde, ki padajo z mene.
 Do tal naj otrese me zvezd in obesi
 na moje osute veje gugalnico.
 In ko se naguga, naj še naigra se
 z vrstniki pod drevesom veselo skrivalnico.
 Potem pride zima. Takrat na gugalnici
 zaniha moj spomin osiveli.
 A beli vihar v nebo naj zaveje:
 zahvaljeno, da smo v rajú živeli.

OČIŠČENJE O dež očiščenja! Iz kanalov veje
 duh po nikogaršnjem. Po odplaki.
 Za južnim vetrom prihaja sever
 z božjo jasnino. In svetlimi oblaki.
 Iz mesta odšla je svojat, spet so okna
 široko odprta. Odšli so vojaki
 od božjega groba in Vstali ozarjen
 gre dalje v življenje.

Tako je po vsaki
 zadušnici: mrtvi ostanejo, drugi
 odidejo na polje in z živino k mlaki.

DREVO Ne bôdi se v viharju z lastnim trnjem,
 ne bôri se proti neustavljivemu.
 Drevo, ki mišliš zeleno in belo,
 ali veš, da morda boš rabeljsko tnalo?
 Da nikdar ne boš več za senco živalim
 in gnezdo pomladnim oblakom, da človek
 (prelen, da še gnezdil bi v tvojem zavetju)
 te zmelje v papir in Mein Kampf nanj natisne?
 Main Kampf so natisnili name, podobnega
 tebi, drevo, a jaz sem poganjal
 kvišku se, da bi prišel kdo in vrezal
 vame začetni črki ljubezni.

LASJE Lasje so lahko spomin. Lasje so
 lahko še predivo za žaklje v Auschwitzu
 in vrba žalujka nad nekim plešočim
 travnikom s črički in mladimi jagnjeti.
 Dekliški lasje so podobni slapu
 olja ali težkega črnega vina,
 ki pada na rane iz temè. Lasje so
 pozimi od metežev beli kot veter,
 ki veje od ledene večerne zarje
 skoz ladjina jadra in plašč berača.
 O dobri lasje! Če pa v vas se vplete
 mesečev sij, če za vas držimo
 odsekano glavo zveri v sebi,
 je svet raven kot božja miza.

ZASTAVE Zastave, zastave, zastave
 zastave, mlahave zastave.
 Zastave, zastave, zastave,
 zastave, krvave zastave.
 Zastave, krvave zastave
 z mrtvaško glavo na sredi.
 Zakaj z mrtvaško glavo?
 Nebo ne ugane. Vrag vedi.
 Zastave, mlahave zastave,
 zastave, krvave zastave,

v pogromih, potresih, ob rojstvih
in smrtih vseh mogulov zemlje.
Zastave, krvave zastave,
zastave, mlahave zastave.
Zakaj se vijó te zastave?
Umrl je zadnji pesnik.
Leži pred palačo z zastavo.
Pokrit z zastavo slave.

TELESA Mladeniči, žilavi, mišičasti,
po plakatih, arenah, nagrobnikih.
Mladenke, mesnate, prsate,
po norijah, orgijah, morijah.
Novi človek, nove venere, novi
bogovi, nadljudje, nadbogovi.
In novi nadsatani, novi
níčejji, hitlerji, aušvici.
Brezglava poplava, ki dere
ledena v grla in krste.
Ki v srhu trepeče pred strašnim
zlatim nadbogom, telesom.

JAGNJE Apostoli jedli so jagnje.
(Da bi krotki postali).
Puščavniki jedli so črve.
(Da bi majhni postali).
Naši očetje so jedli
kruh in dobri postali.

Mi jagnje jemo le zato še,
ker smo volcǵé postali.

KROG Ukazano je: vrteti se v slepo.
Iz mesta v nemesto. Čez goro in podnjo.
Nadeti si črne naočnike, da bi
se lažje narajali s slepimi slepci.
Po glavni ploščadi pred katedralo,
kadar tam rajni orgle igrajo.

Po glavnem norišču pred žaro s heroji,
 kadar tam živi orgije imajo.
 Na glavo nam padajo zvezde in strehe.
 A ukazano je: vrtite se, slepci!
 Nekdo v računalnik je del moje misli.
 Robot je pokazal: vrteti se dalje.

SVOBODA Svoboda je trn v peti.
 Trn v peti njim, ki delé jo.
 Svoboda je njim, ki jo imajo,
 delavka ob tekočem traku.
 Svoboda je črv, ki gloje.
 Gloje tramove vislic.
 Svoboda je dar in žrtev.
 Zato je enaka smrti.

ČRNO ZRCALO Črno zrcalo kaže podobe,
 bele kot zarja polnočnega kraja.
 V črnem zrcalu lahko vidiš glave
 zadihanih konj iz apokalipse.
 Na črno zrcalo najlaže narišeš
 svojo izsanjano belo devico.
 Pesniki imajo takšna zrcala.
 V njih ogledujejo svoj strah in rane.

OTROK MOJ Otrok (ki ga ni, če bil bi,
 ne bil bi otrok moj) me pelje
 za roko (ki ni je, ta roka
 je le še strt jarbol na ladji)
 v pristan (ki ga ni več, v pristanu
 bila sta potres in kuga),
 da v njem bi se srečal s sabo
 (ki ni me, že davno ni me).